

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Forhøjelse af grundbeløb m. v.).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 162) findes i tidenden sp. 5620).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Under behandlingen af denne sag kan også de to følgende sager på dagsordenen omtales.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Albertsen: De lovforslag, som vi nu skal vedtage vedrørende folkepension, invalidepension og enkepension, har to væsentlige ingredienser. Den ene er af mere langsigtet og principiel karakter, nemlig spørgsmålet om at instituere og lovfæste, at der forud for forslag om ændringer af pensionslove med hensyn til økonomien skal optages forhandlinger mellem socialministeren og kontaktudvalget repræsenterende folke- og invalidepensionistorganisationerne. Den anden vigtige ingrediens i lovforslagene er, at der er tale om, at der skal ydes bevillinger til ca. 300 mill. kr., som for det enkelte pensionistægtepar betyder en forbedring på 44 kr. pr. måned og for den enlige pensionist 29 kr. pr. måned.

Hvad det første angår, skal jeg meget gerne understrege tilfredsheden med, at der her er tale om, at alle de i udvalget repræsenterede partier er indstillet på at sige ja til dette; det fremgår da også klart af betænkningen: Når det ikke giver sig udslag i ændringsforslag, således at der kan foretages en selvstændig afstemning om dette, er det rent tekniske hensyn, der gør sig gældende, men jeg skal gerne understrege den enighed, der er om dette, og den værdi, der ligger i dette, idet det også for pensionistorganisationerne må være tilfredsstillende at vide, at der om dette punkt ingen tvivl er.

Hvad den anden del angår, nemlig bevil-

lingen på de 300 mill. kr., er der ikke den samme enighed til stede. I den udtalelse i betænkningen, som er udformet fra de tre oppositionspartiets side, gives der udtryk for, at disse penge kunne have været anvendt til andre formål, måske andre lige så vigtige formål, på det sociale og sundhedsmæssige område.

Det er for så vidt en meget interessant form for argumentation, for det kan sådan set anføres om et hvilket som helst lovforslag, når der er tale om, at der skal ydes penge; man kan jo altid sige, at de måske kunne have været anvendt bedre til andre formål. Nu er der imidlertid ikke fra de tre partiets side peget direkte på noget formål. Men når de går ind for tankegangen, får man ligesom en fornemmelse af, at de synes i og for sig, det er helt i orden, at man bruger pengene, men at de måske antyder, at vi her ved denne lejlighed snarere skulle have brugt dem på nogle andre samfundsgrupper.

Denne opfattelse deler socialdemokratiet ikke. Vi har helt klart i erindring debat og stillingtagen, hvad angår tilsvarende lovforslag fra behandlingen i fjor, hvor den daværende regering havde mulighed for at afgrænse de ydelser, der skulle gives pensionisterne, og ikke efterleve det, der i og for sig har været normalt, når man tog stilling til sådanne bevillinger: at man fulgte udviklingen på arbejdsmarkedet og altså også skaffede bevillinger til pensionisterne, der svarer til udviklingen i forhold til den procentfordeling, der normalt er aftalt. Det gjorde man ikke. Man ydede et lavere beløb, og det gav anledning til, at socialdemokratiet dengang stillede ændringsforslag, men disse ændringsforslag blev nedstemt. Vi gav udtryk for, at når den politiske situation var ændret, ville vi leve op til det, vi dengang foreslog, og det er det, der sker ved vedtagelsen af lovforslagene i dag.

Man har i sine opstillinger og i forhandlingerne herom argumenteret med: ja men pensionisterne har jo efter materialet at dømme fået den andel af den økonomiske udvikling ifølge det særlige sammenlignings-